

«Είμαι ενάρετος»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ενώ καθόμασταν και συζητούσαμε για την κενοδοξία και άλλα πνευματικά θέματα, μου λέει:

- Το πονηρό πνεύμα της κενοδοξίας είναι πολύμορφο, και χρειάζεται πολλή βία για να ξεφύγει κανείς απ' αυτό. Γιατί κάνει τον ενάρετο να καμαρώνει για τα κατορθώματά του.

Αν λ.χ. είναι εξαντλημένος από τη νηστεία, του λέει: «Κοίταξε στο νερό το πρόσωπό σου. Πόσο λιπόσαρκο είναι! Πώς να μη σ' έχουνε μετά οι άνθρωποι για μεγάλο νηστευτή;» Άλλοτε τον ορμηλεύει: «Περπάτα σκυφτός. Μίλα ψιθυριστά. Βάδιζε αργά. Έτσι θα σε τιμούν οι άνθρωποι.» Και άλλοτε τον κεντρίζει: «Καθώς προχωράς, αναστέναζε πότε-πότε. Σήκωνε και τα μάτια σου ικετευτικά στον ουρανό, ώστε να προκαλείς την προσοχή των άλλων.

Έτσι θα λένε: Να ένας μεγάλος άγιος!» Τέτοια και άλλα παρόμοια του ψιθυρίζει το πνεύμα της κενοδοξίας, για να καταλήξει σε κάτι σαν κι αυτό: «Σου πρέπει λοιπόν να γίνεις επίσκοπος ή τουλάχιστον ιερέας ή αρχιδιάκονος, αφού όλοι σε λένε και σε θεωρούν άγιο. Φρόντισε μόνο να κάνεις και μερικά θαύματα για να δοξαστείς πιο πολύ. Άρχισε να λες στους ανθρώπους τα μελλούμενα -ε, από τα πολλά που θα πεις, θα βγει και κανένα αληθινό, οπότε θα σε θεωρήσουν σπουδαίο-, επιτίμα τα δαιμόνια -ίσως κι αυτά, με την επίκληση του Ιησού, να φυγαδευτούν, οπότε θα

δοξαστείς κι εσύ σαν προφήτης ή απόστολος»...

Αλλά γιατί να πολυλογώ; συνέχισε ο όσιος. Τότε που άρχισα να μετανοώ για τις αμέτρητες αμαρτίες μου, μου επιτέθηκε το πνεύμα της κενοδοξίας, γεμίζοντας την καρδιά μου με χαρά και αγαλλίαση. Μου έδιωξε κάθε θλίψη. Μ' έκανε να νιώθω ειρηνικός και ευτυχισμένος. και μου έβαζε τον λογισμό: «Εσύ πια έφτασες σε ψηλά μέτρα αρετής! Πού να βρεθεί όμοιός σου πάνω στη γη!» Πότε-πότε μου έφερνε στη μύτη υπέροχες ευωδίες θυμιαμάτων και με απατούσε λέγοντας: «κοίτα πώς σε παραστέκουν οι άγγελοι, θυμιάζοντας την αγιοσύνη σου και την αρετή σου!» Κι έπειτα, χωρίς εγώ να το καταλάβω, με κορόιδευε για τα καλά: «Μακάριος είσαι, Νήφων, γιατί νίκησες τον διάβολο!» Όλ' αυτά τα έπαιρνα στα σοβαρά, ο ανόητος, και πλανούσα τον εαυτό μου, νομίζοντας πως είναι όπως μου τον έδειχνε το δαιμόνιο της κενοδοξίας.

Ο Θεός, όμως, που δεν θέλει την απώλεια του αμαρτωλού, μου χάρισε διάκριση λογισμών και αγαθή σκέψη. Όταν λοιπόν ερχόταν ο διάβολος και μου έλεγε, «Μα εσύ από τώρα είσαι στ' αλήθεια ο άγιος Νήφων! Ποιος άλλος πάνω στη γη καλλιεργεί τόσες αρετές ζώντας μέσα στους θορύβους;», τότε εξουδετέρωνα τις πανουργίες του με τη διάκριση.

Μια φορά, όπως μου είπε ο όσιος, το δαιμόνιο της κενοδοξίας έπεσε πάνω του ορμητικά, φουσκώνοντάς τον με βροχή επαίνων:

- Να, ο πιο διάσημος απ' τους ανθρώπους! Να, ο μεγάλος φωστήρας! Να, ο γενναίος αγωνιστής! Να, ο πιο ενάρετος της οικουμένης!...

Φλυάρησε πολλά ακόμα, πασχίζοντας να τον πλανέψει. Ο Άγιος όμως κατάλαβε την κακουργία του διαβόλου, αναλογίστηκε τη δική του αδυναμία και είπε μέσα του:

- Πρόσεξε, αμαρτωλέ Νήφων, μη σε ξελογιάσει ο απατεώνας! Τον νου σου, μωρόπιστε, μη σε τυλίξει! Άνθρωπος είσαι κι εσύ σαν τους άλλους. Κοίτα μην υποκύψεις. Μην περηφανευτείς και φουσκώσεις. Σε τι ξεχωρίζει ένας σπόρος στάρι μέσα στον σωρό; Σε τίποτα. Είναι ο ίδιος με τους άλλους σπόρους. Έτσι κι εσύ, δεν ξεχωρίζεις σε τίποτα από τους άλλους ανθρώπους. Απ' τη λάσπη είναι όλοι πλασμένοι, απ' τη λάσπη είσαι κι εσύ. Για δες, ταλαίπωρε, τη γη! Κι εσύ «γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση» (Γεν. γ' 19). Να σκέφτεσαι πως είσαι αμαρτωλός και θα κριθείς. «Πρόσεχε σεαυτῶ» (Δευτερ. ιε' 9) και «νῆφε ἐν πᾶσι» (Β' Τιμ. δ' 5). Θρήνησε, άθλιε, για την αιώνια πικρή κόλαση, όπου θα κατακαίγεσαι για τις αμαρτίες σου! Αυτά να στοχάζεσαι, αυτά να μελετάς συνεχώς, και να μην κομπάζεις λέγοντας «είμαι ενάρετος», «είμαι δίκαιος», «είμαι συνετός»... Γιατί μ' αυτές τις

αλαζονικές αυταπάτες κρατάς τον Θεό μακριά σου.

Έτσι ελέγχοντας αυστηρά τον εαυτό του ο δίκαιος, πολεμούσε αποτελεσματικά το πνεύμα της κενοδοξίας.

Ένας ασκητής επίσκοπος: Όσιος Νήφων επίσκοπος Κωνσταντιανής, έκδ. Ι.Μ. Παρακλήτου

Πηγή: agioritikovima.gr